

U. H.

29. ABR. 1936

mirador

--- LLETRES :: ART :: MUSICA, ---

Gaspar Cassadó obtingué ahir a la nit un gran èxit

L'activíssima Associació de Música «Da Camera» organitzà dos interessants concerts a càrrec de l'Orquestra Simfònica de Madrid, sota la direcció del mestre E. Fernández-Arbós. L'últim d'aquests concerts tingué lloc ahir, com l'anterior, al Palau de la Música Catalana.

Collaborà eficaçment a aquest recital el nostre violoncel·lista Gaspar Cassadó, el qual interpretà, junt amb l'orquestra, el magnífic Concert en la menor, op. 129, de Robert Schumann, rublert d'emoció, de frases bellíssimes i d'aquell dolç sentit de la intimitat que posseeix la música d'aquest geni alemany.

Cassadó es mostrà l'interpret segur de sempre, apassionat, subratllant amb encert el lirisme romàntic d'aquesta joia musical. Fou molt aplaudit pel nombros auditori «da Camera» que seguí tot el concert amb un silenci i una atenció dignes, en aquest cas, de remarcar.

La novetat de la vetllada la constituïa la primera audició de la Sim-

fonia en fa, op. 10, del compositor rus Dimitri Szostakowicz, que algú, amb més ganes de fer literatura que altra cosa, ha anomenat el «Mozart de la Rússia moderna». Es aquesta, almenys a jutjar per l'obra que sentírem, una qualificació absurda.

Concebuda dintre dels més estrictes elements clàssics, aquesta obra és d'una manifesta incoherència sonora, d'uns acusats contrastos, gairebé de mal gust de tan acusats i d'un efectisme banal ple d'influències estranyes.

«Mort i Transfiguració», de Ricard Strauss, obra conegudíssima dels fil·harmònics barcelonins, tancava el programa del concert, encapçalat per la deliciosa i fresquíssima obertura de «Les noces de Figaro», de Mozart, en el transcurs de la qual encara poguérem sentir l'aria de la «Suite en re», de J. S. Bach, i el preludi de la Sonata 29 del mateix autor, per a violí sol, però arranjada per a instruments de corda.

L'audició anterior es celebrà el passat diumenge, a la nit, amb un programa força remarcable i ple de viu interès musical. Hom pogué escoltar la «Simfonia escocesa», de Mendelssohn, d'una lírica melodia deliciosa, simple, fresca i emotiva; el «Concert en la», de Schumann, per a piano i orquestra; el preludi de «Lohengrin», de Ricard Wagner, i el vals «Mephisto», de Liszt.

La primera audició del concert era el «Capriccio alla romantica», del compositor espanyol Pittaluga, obra d'un refinat gust, elegant i d'una gran noblesa constructiva.

Collaborà també eficaçment en aquesta partitura i en el «Concert» de Schumann el pianista valencià Leopold Querol.

Durant ambdós recitals el mestre Arbós, el professor de l'orquestra i els solistes foren llargament aplaudits pel públic que emplenava totalment el Palau de la Música Catalana.

FRENTE ANCIA

el remoto si las cosas
ra de una liquidación,
se disuelve en una se-
cálcanicos, nada extraño
an valor estratégico de
y de nuestros puertos
el Mediterráneo y como
del Atlántico que las
nos repartan como tra-
nos en las postrimerías
lizado y lo hubiesen rea-
e voluntad de Luis XIV,
smítirlo íntegro a uno
tes.

la abierta frontera del
a constante peligro de
cien años ha sido in-
y no puede debilitar-
te sin debilitarse mili-
ro de su existencia. Al
potencia militar no es
potencia económica en
mentos y de guerra; por
uede sin suicidarse en
mentos sociales que la
nal en combinación con
le las esencias republi-
experimentar como en
lias en nuestra desgra-
ar ahí las vacilaciones
ar francés después del
r agua al vino de sus
o no tenían la respon-
er.

que una gran parte de
necesos votan a los so-
istas porque ven que la
e Francia —como la de
es mala y desean un
medir el alcance de lo
munismo. Así el peque-
ño agricultor, ven con
spoje a los grandes pro-
híben los grandes al-
empre parte del princi-
petará su pequeña pro-
comunistas son repar-
aquella frase ingenua
yo tengo y lo que me
to, voy a estar al pelo".
grama comunista se lle-
ellos serían los pri-

tasen en Ginebra, donde se esfuerza por encontrar amigos que le saquen las castañas del fuego.

No sé si el Frente Popular una vez en el poder anteponiendo sus odios partidistas a los intereses de Francia, logrará desviar la política exterior impuesta por la situación geográfica, política exterior que en todos los países debe estar desligada de las disputas interiores, para hacer de Francia el escudero de Rusia y romper con Italia y el fascismo. Si así es, pasará sobre su conciencia la ruina de Francia, y el francés que afortunadamente para él, antes que político de partido es patriota, sabrá pedirle cuentas; Francia es demasiado civilizada para dejar que ensayen en ella un programa archiprobado en Rusia y que es un descenso en la civilización.

EL CONDE DE SARTO

(Prohibida la reproducción.)

ACTUALIDAD MUSICAL

ASOCIACION DE MUSICA "DA CA-
MERA"

FINAL DE CURSO

El interesante curso de conciertos que con sostenido éxito ha venido desarrollando la Asociación de Música "Da Camera" finalizó brillantemente con una sesión de violoncelo confiada al eminente violoncelista Gaspar Cassadó.

Este artista se halla en la plenitud de sus facultades; su técnica ha alcanzado completa madurez, y, siguiendo la misma trayectoria, como intérprete también ha conseguido aquella penetración inteligente y sentida a la vez, que da vida emotiva a las obras. En estas condiciones Gaspar Cassadó interpretó todo el programa siendo el pianista Alejandro Vilalta, dignísimo colaborador, así como también lo fueron la excelente arpista Raquel Martí de Ribas y el organista Francisco Figueras de Barberá en los "Cantos hebraicos" de Max Bruc.

Gaspar Cassadó fué aplaudidísimo junto con los demás intérpretes consignados.

dies compresos entre el 10 de juny i el 10 de juliol.

Conferències sobre medicina medieval. — Seguint el cicle de conferències, organitzades per aquesta Associació, el professor de la Universitat de Santiago, doctor J. Pi Sunyer i Bayo, tractà del tema «L'ensenyament de la Medicina a Cervera» davant una nombrosa i selecta concurrència.

L'estat de l'ensenyament de la Medicina a Espanya en els segles XVII i XVIII és deficient. Els pocs col·legis que funcionen oficialment, no estan a l'altura dels estrangers. A Barcelona funciona el Col·legi de Medicina molt irregularment, i és tancat després de la victòria de Felip V i traslladat a Cervera.

La nova Universitat és regida gairebé per Jesuïtes, fins que són expulsats, que és quan comença la seva decadència.

Explica el règim d'estudis i de professorat, i la llista de deixebles il·lustres, com Felix Gener, Gimbernat, etc.

Detalla la lluita entre Cirurgians i Metges, la preponderància de l'Escola de Cirurgia de Barcelona, enfront de la nullitat de la Universitat cerverina.

En acabar la seva dissertació, fou llargament aplaudit.

Primer ensenyament

Degnat de Mestres Nacionals de Barcelona. — Avui, dimecres, a les sis de la tarda, tindrà lloc al Casal del Mestre (Urquinaona, 4, pral.), la lliçó de clausura del curs que l'arquitecte senyor Sert dona sobre «L'Art dels pobles de la Mediterrània».

Ateneu Barcelonès

Secció d'Agricultura. — Dijous, a dos quarts de vuit del vespre, es reunirà la Secció d'Agricultura de l'Ateneu Barcelonès, per tal de procedir a l'elecció reglamentària dels senyors que hauran d'exercir càrrec durant l'exercici de 1936-37.

Concerts

Palau de la Música Catalana. *Gaspar Cassadó.* — L'Associació de Música «da Camera» clausurà dignament el present curs. I confia el seu darrer concert al violoncellista Gaspar Cassadó. El ben notable concertista executà produccions de Beethoven, Boccherini, Strauss, Ma. Bruck, Txe-repnin, Paderewsky i Rimsky-Korsakoff, i provà, una vegada més, que és un dels més talentosos violoncellistes de l'hora present. Cassadó posseeix una tècnica fàcil i completa, llueix un so bellíssim i té, oi més, el que se'n diu foc sagrat. Hom comprèn, doncs, els seus èxits d'arreu. Cassadó honora, en veritat, el seu mestre Pau Casals.

Alexandre Vilalta acompanyà amb la seva traça habitual i en tocar, per exemple, les «Variacions sobre un tema de Haendel», de Beethoven i la sonata, op. 6, de R. Strauss (obres la part de piano de les quals és tan important com la part de violoncel), palesà, també una vegada més, que és un excellent executant.

La senyora R. Martí de Ribas, arpista, i Francesc Figueras, organista, col·laboraren encertadament en l'execució de «Kolnidei», de Max Bruck.

F. Ll.

Casal del Metge. *Leonore Meyer.* — La darrera sessió d'Audicions Intimes anà a càrrec de la ben coneguda cantatriu Leonore Meyer. L'esmentada artista interpretà, a la primera part del programa, un enfilall de cançons de Brahms. I ningú no ignora que al costat de Schumann, Brahms ocupa un lloc ben important en el món de la cançó romàntica. Brahms escriví 196 cançons. Entre les susdites cançons, hi ha, realment, veritables encerts, joiells valuosíssims. Leonore Meyer digué de manera justa, sentida, les pàgines de Brahms. I cantà «La noia», «Al rossinyol», «El ferrer», «D'amor eterna», «Serenata inútil», «Si em somrius sols una estona», «Els teus ulls blaus», «Mon amor és com flor», obres ben típiques de l'estil tan personal de l'autor de les «Variacions sobre un tema de Haendel» i del «Requiem Alemany».

Leonore Meyer interpretà també un recitatiu i ària de «Fidelio», de Beethoven. Cinc poemes de Ricard Wagner, «Si mai l'amor t'ha col-

pit», de J. Marx, i «Cecília», de Ricard Strauss.

Els cinc poemes de Wagner, amb lletra de Mathilde Wesendouck (la inspiradora del *Tristany*) són ben interessants. En algun dels esmentats poemes, hom sent quelcom ben significatiu de «Tristany i Isolda».

Escoltàrem amb gust la cançó ben romàntica, del compositor austríac Josep Marx, músic que excel·lí en escriure cançons, i les obres del qual són posar injustament oblidades.

Leonore Meyer digué, cantà bé les pàgines ja esmentades de Beethoven, de Wagner, Marx i Strauss.

El pianista Alexandre Vilalta fou un ben digne col·laborador de Leonore Meyer. Executà amb malícia els importants, els delicats acompanyaments.

F. Ll.

El monument a Joan Maragall

S'ha publicat la següent allocució:

«La vila de Sant Joan de les Abadesses vol honorar el lloc on el poeta de Catalunya Joan Maragall, s'inspirà per a escriure «La Vaca cega», poesia d'una valor universal.

Sabut el lloc de naixença, fóra imperdonable que la vila de Sant Joan no volgués aixecar-hi un monument d'eterna recordança i no convidés Catalunya a contribuir a l'erecció, per tal que l'obra sigui digna del Mestre i del símbol que «La Vaca Cega» representa.

La vaca era cega i, sota pena de morir, a palpentes havia d'anar a abeurar-se a la font... Així, tots els fills de Catalunya, de tant en tant, han de fer-se igual que orbs, han de tancar els ulls a les coses exteriors i cercar el fons de l'ànima per a nodrir-se, com la vaca en la pica, el geni català que portem dintre nostre, el qual, com l'aigua de la font, també ha d'eixir de les entranyes de la mare terra.

Es la gran manera per a poder amarar-se de pàtria i sentir-se apte per a qualsevol sacrifici, no ja el d'aixecar el susdit monument, traït en petit òbol, sinó també el de sacrificar les nostres conveniències particulars, aquelles que ens inhabiliten de retrobar el nostre esperit col·lectiu, avui perdut com una viola de sang al mig del bosc, fetes improductives la bellesa i la fragància.

Tothom que senti avidesa d'aquest retrobament, que sigui el primer a contribuir a una obra davant la qual, pel referit símbol, no sols ens sentirem agermanats tots, sinó que en tornar tot seguit a la lluita per a la vida, ja no practicarem sinó la que mena al progrés i al benestar de Catalunya.

Al XXV aniversari de la mort de Maragall, ¿quin millor homenatge podríem oferir-li?

Pel que ateny la nostra vila, ja es pot dir que la iniciativa ha estat aplaudida unànimement, puix que, tot just recollida pel «Foment de Cultura», tot seguit tingué l'adhesió de les altres entitats oficials, culturals i recreatives de la població, com l'Ajuntament, Foment de la Sardana, Cinema Amateur Espial, Abadessenc Club, Cooperativa «La Constància», Cooperativa «El Pi», Cooperativa «Niu Nou», Centre Catòlic d'Obrers, Cooperativa de la Colònia Llaudet i la d'alguns particulars com els senyors J. Espina i J. Danès i Vernedes, que tant s'han interessat sempre per Sant Joan.

Constituida, doncs, definitivament, la Comissió que subscriu, amb els representants de les esmentades entitats i particulars, ens apressem a començar la tasca emprènent una gran campanya de propaganda, puix que si el muntament ha d'ésser costejat pel poble de Sant Joan podria arribar poc més que a una senzilla làpida. Per això fem extensiu el nostre convit a totes les terres catalanes perquè tothom es faci càrrec de la nostra posició i contribueixi, a mesura de les seves possibilitats, a fer quelcom digne del gran Maragall.

Sant Joan de les Abadesses, abril del 1936.

La Comissió Pro Monument a Maragall

Nota. — Els donatius podran enviar-se per gir postal o bé per intercanvi, a la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, a les seves oficines de Barcelona o a qualsevol sucursal de Catalunya o Balears, a favor de la Llibreta d'Estalvi número 1969 de Sant Joan de les Abadesses i a nom de la «Comissió Pro Monument a Maragall»

EL MILLOR DIPOSIT DE
Mapes Michelin
el trobareu a la
Llibreria Catalònia
3, Ronda de Sant Pere, 3 - Telèfon 24647

LA ACTIVIDAD MUSICAL BARCELONESA

Gaspar Cassadó cierra con un gran triunfo el curso de la Asociación de «Música da Cámara»

Pocos artistas tienen tan agudizado como Gaspar Cassadó, el don de crear con su arte una atmósfera densa de entusiasmo. En el último concierto del curso 1935-1936 de la Asociación de «Música da Cámara», este eminente violoncelista nos transmitió ese inefable estremecimiento emocional que sólo los grandes artistas logran crear. Oyéndolo el auditorio se sintió en todo momento en contacto con la más pura esencia de la música.

Cassadó ha conseguido en plena juventud, esa difícil madurez que es el equilibrio de una técnica perfecta en la que se ha eliminado toda apariencia de esfuerzo material y un concepto musical, profundo, estricto, lleno de vitalidad interior y de gracia expresiva. Su sonoridad, además, es algo tan maravilloso,

que sólo con la del insigne Pau Casals puede compararse.

En la primera parte del programa, figuraban dos obras magníficas: «Las variaciones sobre un tema de Haendel», de Beethoven, y el «Concierto en re mayor», de Boecherini.

En ambas obras el violoncelista demostró en limpia proyección de belleza, hasta qué punto su sensibilidad ha penetrado la esencia del clasicismo musical.

La incisiva y vibrante «Sonata en fa mayor», de Strauss, halló asimismo en Cassadó y en su excelente colaborador pianístico, una interpretación admirable en la que lo genial apareció con frecuencia.

La tercera parte, destinada como de cos-

tumbre a las obras menores tuvo también una gran calidad artística. En ella Gaspar Cassadó interpretó obras tan interesantes como «Kol Nidrei», cantos hebraicos de Max Bruck, en los que colaboraron magníficamente con el violoncelista, la arpista Raquel Martí de Ribas y el organista Francisco Figueras; «Oda», bellísima composición de Tchérepnín; el grácil «Vuelo del moscardón», de «Tzar Saltan», de Rimsky-Korsakoff, y el «Minuet», de Paderewsky.

El entusiasmo del público obligó a Cassadó a salir múltiples veces al hemicycle del «Palau de la Música Catalana», y a interpretar fuera de programa, ante la insistencia de los aplausos, un «Nocturno», de Chopin, y una obra de Popper. — **Luis GONGORA.**

Una altra gran vetllada d'art, pur i refinat, fou evidentment la que Associació de Música «Da Camera» oferí per tal de clausurar el curs present, que ha estat, cal destacar-ho, un dels més brillants i pròdigs en gran esdeveniments.

Confiar al nostre il·lustre violoncellista Garpar Cassadó, amb el concurs d'Alexandre Vilalta, al piano, de l'organista Francesc Figueres de Barberà i de l'arpista Raquel Martí de Ribas, fou aquesta sessió un seguit d'emocions i d'interpretacions que poden reputar-se de quelcom més que transcendents. Ja hem dit altres vegades que Gaspar Cassadó ha assolit totes les preeminències. Res no resta sota el seu arc a menys alçària: galanura d'estil, profunditat interpretativa, expressió grandiloqüent, tècnica, agilitat, possessió absoluta de l'instrument i finalment una musicalitat imponent que posa a l'interpret al primer rengle entre els violoncellistes mundials més eminents.

Ja no direm el que féu en les «Variacions sobre un tema de Haendel», de Beethoven, ni en el «Concert» en re major, de Boccherini, perquè són coses que en ell ja són corrents, didem, però, que en la «Sonata en fa major», op. 6, de Ricard Strauss, Cassadó arribà a límits insospitats que no sabem fer esment per no restar enrera. Hi hagué en l'obra d'Strauss, obra d'un romanticisme accentuat, d'unes dificultats, no precisament molt accessibles, una unitat, una solidaritat amb el pianista Alexandre Vilalta, una fusió i una eloqüència tan transcendent, que gairebé si l'hoient va poder contenir el seu entusiasme a la fi de cada temps. Aquestes circumstàncies apreciàrem també en «Kol nidrei» (Cants hebraics), de Max Bruch, que Francesc Figueres de Barberà registrà a l'orgue magistralment i la senyora Raquel Martí de Ribas acompanyà a l'arpa perfectíssimament. Aquests dos excel·lents artistes uniren a l'art pulquèrrim de Gaspar Cassadó tota la seva ciència i assoliren en conjunt una interpretació sorprenent que fou coronada per una veritable tempesta d'aplaudiments. Després de l'«Oda», de Txerepin, que no acusa unes valors massa perfectes, Gaspar Cassadó interpretà l'exquisit «Minuet», de Paderewsky, i «El vol del Borinot», de Rimsky-Korsakoff. Com sigui que el públic, amb una disciplina increbantable es negà a desallotjar la sala del carrer de Sant Pere, Gaspar Cassadó hagué de transigir encara amb dues obres

La Harmonia

27. MAY 1936

més, el «Nocturn» en mi bemoll major, op. 9, núm. 2, de Chopin, una d'elles.

Gaspar Cassadó, i amb ell Vilalta, Figueres de Barberà i Raquel Martí, foren cridats al prosceni insistentment, especialment el nostre gran violoncellista, que fou ovacionadíssim en acabar el concert.

Una efusiva felicitació a Música «De Camera» per la seva clausura brillantíssima del curs present.

* * *

8200/5.2

ll
ci
pi
s'
ba
q
fe
e

26. ^{L'Instant} MAY 1936

Pentàgrama

ASSOCIACIO DE MUSICA «DA CAMERA»

Ahir tingué lloc el darrer concert del present curs de l'Associació de Música «Da Camera», concert encomanat al nostre gran violoncellista Gaspar Cassadó, el qual, amb el seu art consumat que el situa en un lloc de privilegi del panorama musical, interpretà un programa ple d'interès.

«Les variacions sobre un tema de Haëndel», de Beethoven; el «Concert en »re major», de Boccherini, i la Sonata en «fa» de Ricard Strauss, foren les grans interpretacions que ahir poguérem aplaudir amb convicció.

En l'execució del «Kol indrei», de Max Bruch, col·laboraren l'organista Francesc Figueres i l'arpista Raquel Martí.

Alexandre Vilalta al piano.

No és ací el lloc per comentar degudament les excel·lències del curs musical que aquesta temporada ha desenvolupat l'Associació de Música «Da Camera», curs que ahir quedà clausurat amb aquest concert encomanat a un dels prestigis més sòlids del país.

Farem aquest comentari amb temps oportú.

Beethoven, Boccherini i Strauss, interpretats per Gaspar Cassadó

Associació de Música «Da Camera» confia el darrer concert del seu present curs 1935-36 a l'eminent violoncellista, Gaspar Cassadó, un dels concertistes més famosos que tenim entre nosaltres i estimat arreu de l'estranger, on ben aviat anirà a realitzar una important «tournée», com ja explicàrem des d'aquestes mateixes pàgines, en una conversa sostinguda amb aquest magnífic intèrpret.

A cada nou concert trobem en aquest artista també noves qualitats. Cassadó ha fet de la seva carrera una cosa viva, i ha ascendit sempre amb constant perfecció; és per això que anit passada el trobarem més segur que mai, d'un so més bell i d'una dicció més emotiva i més clara.

El concertista sap vèncer totes les dificultats sense un aparent esforç; això li permet anar de la profunditat lírica, apassionada, elegant i sensible de les «Variacions sobre un tema de Haendel», fins aquell frívol

«Vol del borinot», de Rimsky, una de les peces amb la qual clogué el programa. Dos autors importants figuren a la primera i a la segona part: Boccherini, amb el Concert en «re» major, i Ricard Strauss, amb la Sonata en «fa» major; dues obres que donaren ocasió al concertista de mostrar les seves aptituds i la seva tècnica vibrant i excepcional.

El Concert de Boccherini té moments molt bells, amb aquell melòdic accent inconfusible d'aquest autor italià, la producció del qual, malgrat la seva dolçor, i a estones la seva punta de banalitat, és ben digna de tenir-se en compte.

L'obra de Ricard Strauss és posseïdora d'un remarcable lirisme romàntic, que acusa ésser de les primeres produccions d'aquest complex autor alemany.

Del compositor jueu Max Bruck, Cassadó interpretà un dels seus innumbrables cants hebraics d'un profund sentit popular, greus i resso-

nants de sonoritat bíblica, molt perfectes de construcció i de sonoritat. En aquesta obra col·laboren amb l'eminent virtuós l'arpista Raquel Martí de Ribes i l'organista Francesca Figueres.

Altres obres de menor importància omplien aquest magnífic recital de Gaspar Cassadó, un dels més il·lustres concertistes d'avui.

El secundà eficaçment al piano Alexandre Vilalta, amb l'encert de sempre.

Com ja hem dit, aquest era l'últim concert de la present temporada «Da Camera», i no volem acabar aquesta breu ressenya sense felicitar els dirigents d'aquesta Associació musical, gràcies als quals hem pogut sentir a Barcelona durant la present temporada concerts magnífics i els solistes més eminents del món, com Kreisler i l'Anderson, entre altres.

26. MAY 1936 U.H

Vanguardia

Página 38—Martes 26 de mayo de 1936

ULTIMA

Barcelona

Reunión de patronos del ramo de la gastronomía

Anoche, en su local social instalado en la Rombla del Centro, los patronos de las industrias del ramo de la gastronomía celebraron una reunión para cambiar impresiones respecto al laudo que ha sido publicado por la consejería de Trabajo.

En dicha reunión los patronos estudiaron detenidamente dicho laudo y las posibilidades de poderlo cumplir.

Después de varias discusiones, se acordó dirigir una instancia al Gobierno de la Generalidad presentándole los libros de diversos establecimientos del ramo, a fin de que sean examinados por los peritos que la Generalidad designe, y demostrar así la imposibilidad de poder cumplir lo que se ordena.

Asociación de Música de Cámara

GASPAR CASSADÓ

Como digno final de sus amplias y valiosísimas actividades del curso actual —el vigésimo-tercero de los que ha desarrollado, alcanzando prestigio y alta categoría—, la Asociación de Música de Cámara proporcionó anoche a sus afiliados la ocasión de admirar nuevamente, en el «Palau», a un artista tan perfecto y de tan excepcionales aptitudes como Gaspar Cassadó.

La cálida sonoridad, el «parlado» de los trinos, la precisión y facilidad, tanto de los dedos como del arco; el penetrante «canto» y la sensibilidad que caracterizan el arte de Gaspar Cassadó vinieron a demostrar una vez más que la fama de que universalmente goza el maravilloso violoncelista catalán tiene plena justificación.

—Cassadó tocó todas las obras del programa —programa variado, dentro de lo que permite la reducida literatura violoncelística— de manera difícil, no ya de superar, sino de igualar. Y el formidable éxito que obtuvo fué testimonio de la admiración y estima constantes que se le guardan.

Del éxito participaron, aparte el pianista Alejandro Vilalta, acompañante de sin igual maestría, la arpista Raquel Martí de Ribas y el organista Francisco Figueras de Barberá, que colaboraron con Cassadó en la ejecución de los severos «Cantos hebraicos», de Max Bruck.

Mujer muerta por un auto

A las nueve y media de anoche, en el Dispensario de la calle de Sepúlveda, ingresó ya cadáver una mujer de avanzada edad, la cual había sido atropellada por un automóvil al cruzar